

Over het gemeenteleven

-

Inleiding

De leer van de gemeente is dikwijls voorgesteld als een leer die door velen wordt vastgehouden, maar in de praktijk hebben we vaak gedaan of we die niet kenden. Dat zijn tekenen van verval. Natuurlijk zijn we nooit volmaakt bij het in praktijk brengen van wat het Woord ons leert. Maar moeten we niet de oorzaak hiervan achterhalen? Laten we ons daarin oefenen! Dat zal ons onze tekortkomingen doen voelen. God zal ook het medicijn aanreiken, dat wij zo weinig gebruiken.

1. Praktische kennis

Er wordt wel eens gezegd: 'We hebben te veel kennis, maar te weinig praktijk. We moeten ons maar eens verootmoedigen over de gebreken in ons gedrag! Want dat is niet altijd zoals het moet zijn'. Maar is het teveel aan kennis de oorzaak van onze gebreken? Zijn we echt 'leraars gerekend naar de tijd'? Integendeel, er is veel onwetendheid over de waarheden die ons zo vaak zijn voorgesteld. Grondige kennis van de geschriften van Darby bijvoorbeeld ontbreekt ons. We hebben ze zelden rustig overdacht. Toch verheffen wij ons soms op onze kennis en zeggen daarmee: 'Ik ben rijk en verrijkt' (Openb. 3:17). God heeft ons onlangs een rijke

dienst gegeven, die lang vergeten waarheden aan het licht heeft gebracht. Maken wij ons die schatten eigen? Kennis waarop we ons beroemen, zonder die echt te bezitten, heeft God wel aan onze voorgangers 150 jaar geleden gegeven. Wat doen wij ermee?

Laten we oppassen voor de geest van Laodicea, de geest van hoogmoed. Laten we ons verootmoedigen over onze onwetendheid. God heeft ons alles gegeven wat voor ons noodzakelijk is. We hebben niet genoeg godzaligheid, helaas. Maar kennis hebben we ook nooit te veel! Nu is kennis niet alles, het kan zelfs gevaren opleveren en tot hoogmoed leiden. Maar om die reden moeten we de kennis niet verwerpen. Slechte toestanden zijn niet het gevolg van te grote kennis. We moeten erop toezien dat de kennis altijd het geweten oefent. Er is geen grotere valstrik dan kennis die slechts in het hoofd zit en niet het hart of het geweten geraakt heeft! Kennis maakt onze verantwoordelijkheid groter. Zouden we de kennis soms verwerpen om onze verantwoordelijkheid te ontlopen?

We zijn geroepen tot gehoorzaamheid, net zoals ons volmaakte Voorbeeld in deze wereld. Wij zijn 'uitverkoren naar de voorkennis van God de Vader, door heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus' (1 Petr. 1:2). Maar om de wil van God te kunnen doen, moeten we die eerst leren kennen. Christus zegt door de profetische geest in Jesaja 50:4-5: 'Hij wekt elke morgen, Hij wekt Mij het oor, zodat Ik hoor als zij die onderwijs ontvangen'. Christus weigerde niet geleerd te worden in de kennis van de gedachten van God. Lees Psalm 40:9, waar staat: 'Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste'. Om naar het Woord te handelen in de gemeente is het noodzakelijk te weten hoe men zich moet gedragen in het huis van God, de pilaar en grondslag van de waarheid (1 Tim. 3:15). Eerst weten, dan doen. Eerst kennen, dan gehoorzamen. Eerst leren, dan dienen.

Velen hebben alleen theoretische kennis over de gemeente en de verschillende werkzaamheden daarin voor hun dienst of bediening. Vaak gekregen door de geschreven of mondelinge dienst van anderen, gegrond op het Woord van God, of direct geput uit het Woord. Maar wat doen we er echt mee? We moeten geen vergeetachtige hoorders zijn, maar daders van het Woord. Is theoretische kennis ons niet vaak voldoende? We vergeten dit zo gemakkelijk! Als God ons Zijn wil doet kennen, dan gebeurt dat opdat wij die ook doen (Kol. 1:9-10). Zijn wil eerst leren kennen, dan doen: dat is onze verantwoordelijkheid.

Er is het gevaar dat wij ons voeden met de Schrift, die ons de gezonde leer voorstelt, zonder dat we dit voedsel werkelijk in ons opnemen. We moeten de Schrift niet gebruiken als een reglement of een wetboek, bijvoorbeeld bij moeilijkheden, om

te zoeken naar een gedragslijn. Want twee problemen hoeven niet gelijk te zijn, in de omstandigheden of in de situatie. Een voorgeschreven dienst is niet nuttig, maar leidt veeleer tot wetticisme.

De Schrift is voedsel voor de ziel. Om de inwendige mens te ontwikkelen, zodat we geen kleine kinderen blijven (Ef. 4:11-16 en Hebr. 5:12-14). Als er zich dan problemen voordoen, zullen we een goed onderscheidingsvermogen hebben, door God geoefend. Dan zullen wij van Hem, door Zijn Geest, wijsheid ontvangen om naar Zijn gedachten en in overeenstemming met het Woord te handelen. Als we zeggen dat God ons iets wil laten doen, dat niet in overeenstemming is met Zijn Woord, dan bedriegen wij onszelf. Dan zien we onze eigen wil aan voor die van God. Wat erger is van de volgende dingen, weet ik niet:

1. De luiaard die zich niet op de hoogte wil stellen van wat God hem wil geven. Die zich toch beroemt op kennis die hij bezit (als dat tenminste zo is). Volgens 1 Korinthiërs 4:7 zou hij zich niet daarop mogen beroemen.
2. Diegene die niet handelt naar het Woord en meent zich te kunnen verontschuldigen door onwetendheid voor te wenden.
3. Of hij die het Woord kent en toch naar eigen inzicht de weg gaat, in plaats van de kennis toe te passen in de praktijk.

Hoe het ook zij, onverschilligheid of onwetendheid, allemaal zijn we dan schuldig. Het leidt onvermijdelijk tot wanorde, verwarring en algeheel verval. Persoonlijk of gemeenschappelijk kunnen we de Heer alleen verheerlijken, als we innerlijk geleid worden door het Woord. Dan zullen goed wandelen en zal de orde naar Gods gedachten in de gemeente gehandhaafd blijven.

Wanorde en verwarring zijn een teken van onze lage geestelijke toestand. Als vernederende dingen openbaar worden, volgt er oordeel op onze weg. Harten en gewetens dienen erdoor geoefend te worden. God laat de dingen toe, zodat dit een uitwerking zal hebben, met het doel dat wij niet zelf gaan redeneren en steunen op gedachten die een valstrik voor ons zijn. God wil ons zegenen en zorgt voor Zijn heerlijkheid in Zijn gemeente. Hij heeft de gemeente verworven door het bloed van Zijn eigen Zoon (Hand. 20:28).

Hij komt ons tegen, brengt ons onze ellende onder ogen en nodigt uit tot berouw. Is dat niet een bewijs van Zijn genade? Laten we nadenken over wat tot de verantwoordelijke gemeente wordt gezegd in Openbaring 2:5 en 3:19 ('vanwaar u afgevallen bent...heb berouw...Ik zal uw lamp wegnemen...Allen die Ik liefheb, bestraf en tuchtig Ik'). Wij zijn doof gebleven voor veel vermaningen. Omdat Hij ons liefheeft, moet Hij ons bestraffen. Laten we ons niet verharderen onder de

bestrafing. Laten wij naar Zijn stem luisteren en naar Openbaring 3:20. Hij is getrouw en houdt Zijn beloften.

2. Gods tegenwoordigheid en ons gedrag

Nu enkele waarheden die wel bekend zijn, maar te weinig beleefd worden. Wij weten dat God tegenwoordig is door Zijn Geest in de gemeente en dat de Heer – altijd trouw aan Zijn belofte – in het midden van de twee of drie is, die in Zijn naam vergaderd zijn. Maar hoe verwerkelijken we dit? Is het een bevestiging zonder inhoud, of ervaren onze harten de ernst van die tegenwoordigheid en bepaalt het ons gedrag in de samenkomst? Praktisch gezien: Hebben wij bij het binnenkomen van de gemeente de gedachte: De Heer is hier! Bewerkt dat bij ons vrees en eerbied in Zijn tegenwoordigheid, of gaan we naar binnen op dezelfde manier alsof we ergens op visite gaan?

Als we zelf proberen het gebrek aan eerbied te verbeteren, dan zal dat het geestelijk niveau niet verhogen. Handelen met het oog op de gevolgen, heeft nog nooit de oorzaken veranderd. God moet dit in ons hart werken, zonder dat dwang of gekunstelde vroomheid wordt toegepast. Dan zullen we een natuurlijke houding vinden, die past bij Zijn tegenwoordigheid. Er wordt wel eens gezegd dat aandringen hierop een verkeerde houding zal veroorzaken. Maar kunnen we geen kwaad genezen, zonder in een ander kwaad te vervallen? Zullen we uit angst dan maar niets ondernemen om het te genezen? Onverschilligheid en gemaktheid passen niet in Zijn tegenwoordigheid.

Een geoefend geweten, een hart geraakt door de liefde van Christus. Willen we naar Hem toegaan, Zijn tegenwoordigheid genieten boven alle andere dingen? Dat zijn de ingrediënten die onze houding bepalen tijdens de samenkomst. Dat zal dan onze houding in de gemeente regelen. Handelen 'als uit God, en spreken voor Gods aangezicht' (2 Kor. 2:17), in de vrees voor de Heer en in afhankelijkheid van de Heilige Geest. Dat zal zegen brengen. Ook het gemeentelven zal de invloed ervan ondervinden.

In een gemeente waar dit zo is, zouden veel vragen die soms de gemeenschap verstoren niet worden gesteld. En andere vragen, die wel gesteld worden, zouden naar de gedachten van God worden geregeld. Veel bedroevende dingen doen ons met verootmoediging het hoofd buigen. We verwerkelijken de tegenwoordigheid van de Heer te weinig in de gemeente. Bedroevende gebeurtenissen zouden ons

ertoe moeten brengen de werkelijkheid van die tegenwoordigheid te hervinden. Dan zouden we eens te meer kunnen zeggen: 'De goddeloze maakt winst, die niet gedijt' (Spr. 11:18). De belofte van de tegenwoordigheid van Heer geldt ook voor dagen van verval. Mattheüs 18:20 geldt voor alle tijden! De gemeente is de 'woonplaats van God in de Geest' (Ef. 2:22). Dit alles geeft ons een grote verantwoordelijkheid voor wat het leven van de gemeente betreft. We worden vermaand te wandelen 'waardig de roeping waarmee u bent geroepen, terwijl u in alle nederigheid en zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde verdraagt en u beijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede' (Ef. 4:1-3).

Wij worden samen opgebouwd om de woonplaats van God in de Geest te zijn. Onze wandel, persoonlijk en gemeenschappelijk, moet die roeping waardig zijn. Als we zeggen dat wij de woonplaats van God in de Geest zijn, bevestigen we dat God door Zijn Geest in ons midden is. Niets kan ons meer de genoemde kenmerken van Efeziërs 4 doen vertonen, dan het bewustzijn dat God in ons midden is. Voor God worden wij bewaard in ootmoed. Wij hebben geen recht onszelf te laten gelden. Zachtmoedigheid kenmerkt ons dan. Wij kunnen dan lankmoedig en verdraagzaam zijn voor onze broeders. Dan zal er geen strijd zijn in de woonplaats van God in de Geest. De normale toestand is vrede. Verenigd met elkaar door de band van de vrede kunnen broeders en zusters de eenheid van de Geest bewaren. Om de eenheid van de Geest te bewaren is een voortdurende toepassing noodzakelijk, het verwerkelijken van de tegenwoordigheid van God.

Wandel en dienst zijn nauw met elkaar verbonden. De wandel moet de kenmerken van Efeziërs 4 vertonen, anders kunnen we de gemeenschappelijke aanbidding niet verwerkelijken. De priester Aäron moest de lampen aansteken, voordat hij wierook offerde op het gouden altaar (Ex. 30:7-8). Met andere woorden: de gelovigen moeten schitteren als lichten (Fil. 2:15-16), voordat ze naar het gouden altaar gaan om eredienst te brengen. De lampen komen overeen met de openbaring van de karaktertrekken van God in de kracht van de Geest. Wij hebben het goddelijke leven ontvangen en zijn verantwoordelijk het te vertonen; dat kunnen we alleen als we ons door de Heilige Geest laten leiden.

Als Hij ons met Christus bezighoudt, ontvouwt Hij in ons het nieuwe leven dat ons gegeven is. Zo kunnen we navolgers van God zijn als geliefde kinderen (Ef. 5:1). Als we dit allemaal deden, zouden we de eenheid van de Geest bewaren in de band van de vrede. We zouden eredienst kunnen brengen bij het gouden altaar, in de kracht van de Heilige Geest. Ondanks onze zwakheid in deze laatste dagen houdt de Heilige Geest niet op te wonen in de gelovigen, en in het huis van God. In Zijn dienst voor de heiligen zijn er twee hoofdwerkzaamheden:

1. Het verhogen van Christus.
2. Oordeel van alles wat uit het vlees is in ons.

In feite zou Hij alleen de eerste dienst moeten vervullen, maar dikwijls moet Hij bezig zijn met de tweede. Als de Heilige Geest bedroefd wordt en de dienst niet kan vervullen die Hij bij uitstek verricht (Joh. 16:13-15), zijn we ons dat dan bewust, of gaan we door alsof er niets aan de hand is? In het laatste geval gebruiken we misschien mooie uitdrukkingen, die niet overeenkomen met de werkelijkheid. Wat een treurige toestand: de mond vol treffende uitdrukkingen van de Schrift, terwijl ze niet uitdrukken wat er in het hart is.

Als dat zo is, kunnen wij dan wierook branden op het gouden altaar? Helaas, dat wordt dan vreemd vuur (Lev. 10). Een gemeente zonder enige frisheid, waar je lauwheid voelt en onverschilligheid. De geestelijke werkzaamheid heeft er plaatsgemaakt voor routinematig handelen. De zielen worden er niet gediend en kwijnen weg. De Heilige Geest wordt bedroefd. Doen we daaraan mee? Of oefenen we ons hart voor God? Vragen we God met aandrang het verborgen kwaad te openbaren, dat een verhindering is voor de vrije werking van de Geest? Vragen we aan Hem de toestand van het hart te openbaren? Misschien is de toestand van de gemeente de oorzaak ervan dat het kwaad verborgen blijft. Laten we Hem vragen het geneesmiddel te geven dat naar Zijn gedachten is.

De verantwoordelijkheid van de broeders komt op de eerste plaats, maar ook de zusters kunnen een belangrijke plek innemen. Zij kunnen in de binnenkamer helpen met voorbede voor de gemeente. Dikwijls hebben zij een goed ontwikkeld geestelijk onderscheidingsvermogen en kunnen God vragen wat past. Deze kostbare dienst voor de gemeente wordt te weinig toegepast. Zusters moeten hun plaats niet verlaten en zich niet bezighouden met vragen van de openbare dienst in de gemeente, nog minder proberen hun mening in een of andere zaak op te leggen. Dit gedrag komt in de Schrift niet voor.

Tegenwoordig probeert men andere middelen aan te wenden om het toch te kunnen doen. Men zoekt voorbeelden hier en daar. Men geeft voorbeelden van een godvrezende zuster die geraadpleegd is in moeilijkheden. Het doel is inmenging van zusters in de dienst aan de gemeente goed te keuren. Een heilige vrouw (Tit. 2:3), een ware moeder in Israël (Richt. 5:7), dit kan in de gemeente voorkomen. De broeders zullen graag met haar spreken over een moeilijke situatie. En als het haar gevraagd wordt, zal ze antwoord geven wat de Heer haar heeft gegeven. Op die manier verlaat ze niet haar plaats. Ze zou het zelf afkeuren de ondergeschikte plaats te verlaten, die God aan haar heeft gegeven. Een plaag is het

als zusters aan de dienst van de gemeente deelnemen, of dit nu in het verborgen is of in het openbaar. Het is wanorde.

Er ontstaat altijd wanorde, als de verschillende leden van het lichaam niet ieder zijn eigen taak doen. Het is zowel oorzaak van zwakte, als een gevolg van zwakheid in de plaatselijke gemeente. Als dit kan gebeuren, zonder dat er een einde aan gemaakt wordt, is dat een gevolg van de toestand van de gemeente. Aan de andere kant maakt dit dan de zwakheid van de gemeente openbaar. Er zijn gemeenten bekend die ernstig verlies hebben geleden na het heengaan van een trouwe zuster, die het getuigenis op haar hart droeg en met volharding ervoor bad. Andere gemeenten hebben hun groei niet kunnen herkrijgen, zolang er zusters waren die een plaats in de gemeente innamen die hun niet toekwam. J.N. Darby schrijft: 'Ik heb nooit een vrouw zich zien mengen in gemeentelijke zaken, zonder dat ze kwaad deed. Zij zijn gezegend op hun eigen plek, maar dit komt haar niet toe' (Brieven oktober 1877).

3. De tucht

Als we het nieuwe leven uit God hebben ontvangen, zijn we verantwoordelijk dat te laten zien. We moeten openbaren dat God in Zijn wezen is: Liefde en Licht. Als navolgers van God moeten we wandelen in liefde en ons gedragen in alle dingen zoals het heiligen past. Wandel in liefde, is de vermaning; maar ook wandel als kinderen van het licht. Wij hebben de neiging om één van de karaktertrekken van het goddelijke leven meer aandacht te geven dan de andere. We leggen of het accent op God is Licht, of op God is Liefde. Alleen Christus als de volmaakte Mens heeft dat evenwicht voortdurend weten te bewaren.

Als we zeggen dat God Licht is en daarbij uit het oog verliezen dat Hij ook Liefde is, leidt dit tot een wettische gezindheid. Het verkondigen van 'God is Liefde', zonder daarbij de heiligheid van God (het Licht) in het oog te houden, leidt tot morele losbandigheid. Het is helaas zo, het Woord leert het ons. Het einde van het getuigenis wordt gekenmerkt door losbandigheid, verslapping die uitloopt op een gebrek aan eerbied voor God, wanorde en verval van het getuigenis hier op aarde. De godsvrucht, de eerbied voor wie Hij is, moet in heel ons praktische leven schitteren, zowel in dat van de gelovige als van de gemeente. Als dat niet gezien wordt, zelfs niet in geringe mate, zijn de mooiste geloofsbelijdenissen slechts bedrieglijke woorden.

Laten we ons verootmoedigen, omdat die eerbied ons te weinig kenmerkt! Wat veroorloven we ons soms dingen die wijzen op gebrek aan waakzaamheid in het praktische leven, of dit nu persoonlijk is of naar elkaar toe. Eerst op eigen wegen en eigen hart letten (Spr. 4:23-27). Welgelukzalig wie Uw vreze is toegedaan (Ps. 119:38). Alleen naar de maat waarin wij dat verwerklijken, zullen wij in staat zijn te waken en te zorgen voor onze broeders. Als wij in dit opzicht in gebreke blijven, zullen wij ons niet met anderen kunnen bezighouden. Als het nodig is, kunnen wij op dat moment de verantwoordelijkheid niet aan die hierbij op ons rust.

Om met anderen bezig te zijn, is veel liefde nodig; ware liefde, die merkbaar is, kan een broeder winnen. De zorg zal zonder gevolgen blijven, als ze niet de vrucht is van een liefde naar Gods gedachten. Anders stoot ze eerder af en treedt er misschien verbittering op. De zorg die wij elkaar moeten geven, wordt te veel veronachtzaamd. De zorg die er is, wordt niet altijd gedaan in de juiste geest. Dat komt doordat we zelf niet in staat zijn zorg te verlenen. Het ligt niet altijd aan degene die de zorg ontvangt. Laten we eerst onze eigen toestand voor Gods aangezicht brengen, voordat we zorg aan anderen geven.

We zijn gemakkelijk ertoe geneigd de ander te corrigeren. Dat werkt niet, we worden dan ongeduldig. 'Waarom is hij zo dwars' is dan een veelgehoorde opmerking. Laten we eerst ons eigen hart onderzoeken. Wees ervan overtuigd dat het een werk van God is dat ons hiertoe dringt. Ongeduld en boosheid zijn slechte raadgevers om zorg te verlenen. Een bijkomend gevaar is dat men zich belast met dingen, die op dat ogenblik de zorg van de broeders niet nodig hebben. Men riskeert dan eerder verwarring te veroorzaken dan het goede voort te brengen.

Er zijn verschillende toepassingen van tucht. De meeste zijn onbekend. Het is zelfs zo erg dat sommigen niet meer weten wat tucht nu eigenlijk inhoudt. Sommigen denken dat tucht alleen 'uitsluiten' is (1 Kor. 5:13). Het is mogelijk dat verschillende vormen van tucht niet worden uitgeoefend, omdat men niet weet wat tucht inhoudt en wat het doel van tucht is. Men zegt soms: 'die of die staat onder de tucht', om daarmee aan te geven dat hij uit de gemeenschap is weggedaan. Maar als hij uitgesloten is, staat hij niet meer onder de tucht. Hij is uitgesloten omdat alle vormen van tucht gefaald hebben (aangenomen dat de dingen naar de Schrift gebeurd zijn). De gemeente doet de 'boze' uit haar midden weg en verklaart daarmee dat er geen tucht meer uit te oefenen was.

Het Woord vermaant ons om geen woordenstrijd te voeren en het is opvallend nauwkeurig in de woordkeus. De vijand probeert ons waarheden uit het oog te laten verliezen, door de betekenis van een woord te vervalsen. Langzamerhand worden uitdrukkingen dan zo vaak gebruikt, dat velen geloven dat ze uit de Schrift

genomen zijn. Zo dwalen we dan ongemerkt en onbewust af van de waarheid! De uitdrukking: 'hij staat onder de tucht' wordt zo vaak herhaald, dat velen denken dat het een Schriftuurlijke uitdrukking is en dat er geen andere tucht is dan de uitsluiting. Wat gebeurt er dan? Of men aarzelt met uitsluiting (terecht), en men doet niets. Er wordt geen zorg besteed, geen tucht uitgeoefend, terwijl er wel aanleiding toe was. Of er wordt uitgesloten, hoewel het nodig was andere vormen van tucht uit te oefenen.

Mattheüs 18:15 geeft onderwijs over 'broederlijke tucht', in het geval van zonde begaan tegenover een broeder. Darby schreef hierover: 'Deze tekst veronderstelt dat de ene broeder de andere heeft beledigd. Dit komt overeen met een geval onder de wet, dat een schuldoffer vereiste. Zie de Schriftwoorden: 'De Heere sprak tot Mozes: Wanneer iemand zonde doet en ontrouw wordt tegenover de Heere, en tegenover zijn volksgenoot ontkent dat hij iets in bewaring heeft, of dat hem iets is ter hand gesteld, of dat hij iets geroofd heeft; of hij heeft zijn volksgenoot iets afgeperst, of hij heeft iets dat verloren was, gevonden en hij ontkent het en doet een valse eed ten opzichte van enige zaak die een mens doen kan, zodat hij zich daaraan bezondigt. Wanneer hij zo zonde doet en schuldig wordt, dan zal hij teruggeven het geroofde dat hij roofde, of het afgeperste dat hij afperste, of hetgeen in bewaring gegeven was dat hem was toevertrouwd, of het verlorene dat hij gevonden had, of alles ten opzichte waarvan hij een valse eed zwoer. Hij zal de volle waarde ervan vergoeden en nog een vijfde daaraan toevoegen; aan degene wie het behoorde, die zal hij het geven, op de dag wanneer hij zijn schuldoffer brengt. Als zijn schuldoffer zal hij voor de Heere brengen een gave ram uit het kleinvee, in waarde geschat, ten schuldoffer tot de priester. En de priester zal over hem verzoening doen voor het aangezicht van de Heere; en hem zal vergeving geschonken worden ten aanzien van elke zaak waardoor hij schuld op zich laadt' (Lev. 6:1-7).

Als wij de kenmerken van Efeziërs 4:1-3 zouden vertonen, zou er geen wanorde of verwarring in de gemeente zijn. Dan zouden wij de eenheid van de Geest bewaren in de band van de vrede. Maar wij brengen deze vermaningen niet in de praktijk, en zo zondigen wij tegen onze medebroeders. Als dat niet in orde gebracht wordt, kan dit een wortel van bitterheid zijn. Deze kan groeien en een oorzaak van grote moeilijkheden worden, als de genade van de Heer niet tussenbeide komt.

Wat te doen als uw broeder tegen u zondigt? 'Ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen.' Wat een moeilijkheden zouden er worden voorkomen, als deze vorm van tucht werd uitgeoefend in een geest die ons past. Want anders doen we meer kwaad dan goed, en verergeren we de toestand. Helaas gebeurt het dat men het eerst doorvertelt aan anderen. Er

wordt zo verwarring gezaaid in families en in gemeenten. Hoeveel kwaad is hierdoor al niet veroorzaakt! De weg die God aanwijst, schijnt misschien ingewikkeld, maar is toch altijd de eenvoudigste. Het is wel een oefening voor de ziel.

Het is niet mogelijk Mattheüs 18:15 toe te passen, zonder vooraf een oefening met God te hebben. Hij alleen kan ons in de juiste toestand brengen om te gehoorzamen aan de vermaning: 'Ga heen'. Hij kan ons alleen de juiste woorden geven voor de vermaning: 'Bestraf hem'. Inderdaad, de bestraffing moet gebeuren overeenkomstig de woorden in Leviticus 19:17, waar staat: 'Openlijk zult u uw volksgenoot terechtwijzen, en niet ter wille van hem zonde op u laden'. Deze kant wordt wel eens uit het oog verloren. De terechte vermaning moet met veel genade plaatsvinden. Daarom is ze zo moeilijk die uit te voeren. Verkeerde motieven doen ons soms handelen, zodat de vermaning wordt verworpen.

De vermaning moet van de Heer komen en dat moet gevoeld worden. Als dat zo is, en het gebeurt alleen tussen hem en u, dan zal er meestal geluisterd worden en is de broeder gewonnen. Als hij niet luistert, moeten we ons eerst afvragen: 'Heb ik tegenover hem gehandeld in de geest van het Woord?' Dit leidt tot nieuwe oefeningen met God. Dat zal ons niet zonder vrucht laten, en kan ons ertoe bewegen nieuwe stappen te ondernemen, ditmaal met goed gevolg. Als de broeder gewonnen is, gaat de zaak niet verder. De fout moet vergeten worden, laten we die niet meer in herinnering brengen. De gemeente zal er nooit iets van weten; niemand anders dan uitsluitend die twee (Darby, 'Verhandeling over de tucht', blz. 8).

Luistert hij niet, dan moet u twee of drie getuigen meenemen. Luistert hij ook dan niet, dan moet de gemeente ingeschakeld worden. Dan zijn het niet meer enkele broeders, maar de gemeente die tussenbeide komt. En dan nog niet willen luisteren, is veel erger! Als dit zo is, dan is er een bijzondere vorm van tucht: 'Hij zij u als een tollenaar'. Dat is een persoonlijke gedragsregel. Het is geen uitsluiting, maar de persoonlijke houding tegenover de broeder (Darby, 'Verhandeling over de tucht', blz. 8). De vermaning aan het adres van de beledigde broeder is: 'Heb niets te doen met degene die tegen u gezondigd heeft!' Het is meer terughoudendheid, meer negeren. Dat zou het geweten van de schuldige kunnen raken. Dat is het doel van de tucht. Het is het doel van elke vorm van tucht. Misschien moet de gemeente zich ermee bemoeien, mogelijk zal de schuldige moeten worden uitgesloten. Maar dat is niet aan de orde in Mattheüs 18:15.

Galaten 6:1 geeft nog een andere vorm van persoonlijke tucht. Het is de vaderlijke tucht, uitgeoefend door een broeder die geestelijk is tegenover iemand, 'die zich

heeft laten overvallen door enige zonde'. Hier dus ook geen gemeentelijke tucht. Vaderlijke tucht kan iemand terechtbrengen, zodat de zonde nooit aan het licht komt, want hij heeft de zonde geoordeeld. De gemeente gaat er zich niet mee bezig houden. Wie deze tucht uitoefent, neemt een hogere plaats in (door genade) tegenover degene die door enige zonde overvallen is (Darby, 'Verhandeling over de tucht', blz. 11). Dit ontstaat door ervaring en een goed geestelijk niveau, samen met moreel gezag en de noodzakelijke genade, die doet handelen in de geest van Galaten 6:1.

De gemeente wordt ook geroepen tot tucht, maar niet steeds om de schuldige uit te sluiten. Want tucht is het geheel van middelen om uitsluiting te voorkomen. Velen menen dat tucht alleen uitsluiten is. Daarom weet men ook niet de geschikte tucht uit te oefenen, die een uitsluiting zou kunnen voorkomen. Zo meent men soms dat de gemeente alleen maar de boze moet uitsluiten, en anders niets te doen heeft. 2 Thessalonicenzen 3:14-15 spreekt over gemeentelijke tucht, en niet over uitsluiting. Het gaat om iemand die niet ordelijk wandelt: 'Vermaan hem als een broeder'. Terwijl de boze die weggedaan moest worden, geen broeder wordt genoemd, maar 'een zodanige'. Ook bij zijn herstel wordt hij nog steeds 'zo iemand' genoemd (2 Kor. 2:7).

Deze gemeentelijke tucht bestaat in het 'geen omgang' hebben, geen betrekkingen onderhouden met de schuldige. Dit als middel om het geweten aan te spreken, 'opdat hij zich schaamt'. De tucht uit Romeinen 16:17 is van dezelfde natuur als in 2 Thessalonicenzen 3. De Romeinenbrief is gericht aan geliefden van God in Rome, en de tweede Thessalonicenzenbrief aan de gemeente te Thessalonica. De gemeente is dus wel geroepen tot een dergelijke tucht. Deze tucht wordt zelden uitgeoefend. Dit kan uitlopen op wanorde, haastige uitsluitingen, terwijl de juiste tucht het doel had kunnen bereiken, of uitsluiting had kunnen voorkomen als op de juiste tijd de geëigende vorm van tucht was gebruikt.

Tucht is een voorrecht van de liefde (Darby, 'Verhandeling over de tucht', blz. 4). Dit wordt weinig begrepen. Geen omgang te hebben, wordt meestal beschouwd als een strenge, weinig broederlijke houding. Hoe kunnen we iemand oprichten die op het punt staat te vallen, zegt men, als we hem niet omringen met liefde en zorg. Maar met liefde omringen, staat niet gelijk aan meeleven, voorkomendheid of beleefdheid. Dat laatste kan ten nadele werken voor diegene die teruggebracht moet worden. Omringen met liefde in die zin is een slechte uitleg van het Woord en leidt tot ongehoorzaamheid.

Dan is de toepassing van 2 Thessalonicenzen 3:14-15 nodig. Willen we ongehoorzaam zijn aan God, als Hij zegt: 'Heb geen omgang met hem'? Soms

begrijpt men niet welke houding past ten opzichte van de uitgeslotene, terwijl de voorschriften van 1 Korinthiërs 5:9-11 zo duidelijk zijn. Nog minder is men geneigd positie in te nemen tegenover iemand die vermaand wordt als een broeder. Ware liefde deinst niet terug voor een handeling die in staat is om iemand die gefaald heeft, tot berouw te brengen. Als we weinig geneigd zijn om ons aan het Woord te onderwerpen, gaat ons hart redeneren en zullen we onze eigen wil doen, ook al zijn de bedoelingen goed en menen we dat we in liefde handelen.

In welke gevallen moet de gemeentelijke tucht dan uitgeoefend worden? In welke gevallen moeten we Romeinen 16:17 en 2 Thessalonicenzen 3:14-15 toepassen? Dit wordt overgelaten aan de verantwoordelijkheid van de plaatselijke gemeente. Twee belangrijke overwegingen moeten ons daarbij leiden:

- 1 De zorg voor de eer van de Heer in de gemeente.
- 2 Het zoeken van het goede voor hem die gezondigd heeft.

Eerst de ernst van de fout onderzoeken. Die zal verschillend zijn overeenkomstig de omstandigheden, en de eigen verantwoordelijkheid van de schuldige. Misschien ook wel overeenkomstig de toestand van de plaatselijke gemeente. Deze dienst moet wel uitgeoefend worden door 'priesters', volgens Leviticus 13 en 14. De priester blijft in het heiligdom, waar hij is beschermd tegen uitwendige invloeden, familiebanden, vriendschapsbanden, voorkeuren. Zo kan hij de gedachten van God leren kennen. In het heiligdom blijven is noodzakelijk voor de uitoefening van de tucht, in welke vorm dan ook.

Als we dat niet doen, lopen we het gevaar de vermaning te vergeten: 'Wij kennen niemand naar het vlees' (2 Kor. 5:16). Dan is er gevaar dat men zich laat leiden door persoonlijke gevoelens. We handelen dan niet als priesters, zelfs niet als christenen. Als we helemaal niet handelen, terwijl dat wel nodig is, en denken dat we genade en verdraagzaamheid laten zien, dan ontbreekt ons de ware liefde. Die openbaart zich namelijk door gehoorzaamheid aan het Woord.

Het geweten van gelovigen moet worden geoefend, als tucht nodig is. Ook als de gemeente gereinigd moet worden van het kwaad, door de boze weg te doen uit het midden. De daad zal uitgeoefend worden overeenkomstig het geestelijk niveau van de gemeente. Worden er gevallen verschillend behandeld volgens de gemeente? Gaat men zelfs zover dat men zegt dat er met twee maten wordt gemeten?

Ten eerste zijn er nooit twee identieke gevallen, misschien wel in grote lijnen maar de bijzonderheden zullen toch verschillen. Ten tweede is er een verschillend geestelijk niveau onder gelovigen en in gemeenten. Daarmee zullen we rekening

dienen te houden. Vergelijk dus nooit twee gemeenten met elkaar, of twee handelwijzen, als het ons toeschijnt dat twee gevallen gelijk zijn. Ondanks de schijn verschillen die gevallen, en verschilt het geestelijk niveau. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat de ene gemeente superieur is boven de andere!

4. Onttrekken

Misschien is het goed iets te zeggen over deze term. Die wordt soms gebruikt als motief voor een besluit tot uitsluiting. We nemen om zo te zeggen nota van het feit dat iemand zich aan het midden van de gemeente heeft onttrokken. Op het eerste gezicht schijnt dat juist. Iemand blijft weg uit de gemeente, de gemeente neemt er nota van en hij of zij is niet meer in praktische gemeenschap met de gemeente. Maar waar staat in de Schrift dat iemand zichzelf uitsluit? Nee, tegen de gemeente wordt gezegd: 'Doe de boze uit uw midden weg'.

Dus alleen de gemeente kan dat doen. Maar het eenvoudige feit is dat iemand de gemeente verlaat; kan men dan zeggen dat het een boze is? En dat daardoor de gemeente gerechtigd is om volgens het Woord hem uit haar midden weg te doen? De andere zijde is dat de orde in de gemeente gehandhaafd moet blijven. Als iemand dus uit de gemeente wegblijft, behoren we daar nota van te nemen. Schijnbaar is dus alles in orde, maar hoe is het in werkelijkheid? Als iemand wegblijft, moeten we ons de vraag stellen: Hebben wij voor hem of haar alles gedaan wat we hadden moeten doen? Misschien hadden we ons met hem of haar moeten bezighouden. Hem of haar helpen, aanmoedigen, met herderlijke zorg omringen. Misschien dat dan de gemeente niet was verlaten.

Moet de gemeente zich verootmoedigen? Een schaap dat de kudde verlaat, is ziek, zo zegt men. Men moet dus zijn of haar eigen toestand onderzoeken en die verzorgen. Herder en priester hebben hier een taak. Als er zonde is, die de reiniging van de gemeente noodzakelijk maakt, als door herderlijke zorg het schaap genezen kan worden, dan zal het schaap weer bij de kudde komen. Dan kan de gemeente zich verheugen over de terugkeer van het afgedwaalde schaap. Maar pas als alle inspanningen vergeefs blijken en de waarschuwingen zonder gevolg blijven en de vermaningen niet werken, als het schaap volhardt in zijn verwijdering. Dan pas openbaart deze koppigheid de toestand waarin dit schaap zich bevindt. Na de verschillende oefeningen pas kan de gemeente hem die afdwaalt mogelijk als een boze beschouwen (1 Kor. 5, lees ook 1 Sam. 15:23).

De herderlijke dienst is verricht voor hem en heeft de toestand openbaar gemaakt van de achterblijver. Er is onderzoek gedaan of er iets is aan te merken op de toestand van de gemeente. Dan pas kan geconcludeerd worden of hij of zij een boze is, die weggedaan moet worden. Het is ernstig om kwaad toe te laten in een gemeente, het te bedekken in plaats van de juiste tucht uit te oefenen! Het is wel nodig verdraagzaam te zijn voor elkaar bij alles wat betrekking heeft op onze zwakheden. Zwakheid kenmerkt ons allen.

We moeten dus waakzaam zijn ten opzichte van het kwaad, en beginnen bij onszelf. Verdraagzaamheid tegenover kwaad verbindt ons met het kwaad zelf en openbaart dat wij niet rein zijn (2 Kor. 7:11). Zeker, de Heer zal tussenbeide komen. Hij heeft de zorg voor Zijn eer in Zijn gemeente. Maar dat is de zijde van God en niet onze verantwoordelijkheid. Als we dit niet doen, is het een verlies voor hem of haar die achterblijft, maar ook voor de gemeente zelf. Als een gemeente ernstig faalt in haar verantwoordelijkheid en alle broeders en zusters daaraan schuldig zijn, dan zou de Heer de gemeente kunnen verlaten en 'de lamp van zijn plaats wegnemen' (Openb. 2:5).

Als iemand het kwaad bedekt, zal God het ontdekken. De laatste gedachte moet geen reden zijn om alles dan maar in de openbaarheid te brengen. Het zou verschrikkelijk zijn alles ter kennis van iedereen zou komen. Dat is zeker niet de bedoeling en geen gevolg van liefde (Jak. 5:20). De liefde zal een menigte van zonden bedekken. Met die liefde in het hart zullen we zodra we een broeder zien zondigen, een zonde niet tot de dood, voor hem gaan bidden. Deze zonde kan nooit in het licht komen, nooit een kwestie zijn waarmee de gemeente zich moet bezighouden (Darby, 'Verhandeling over de tucht', blz. 10). Er is wijsheid en onderscheidingsvermogen nodig om te weten wat verdragen moet worden (Kol. 3:12-15), en wat als openbare zonde moet worden beschouwd. Zo wordt de uitoefening van de juiste tucht mogelijk gemaakt.

Laten we eerst onze eigen toestand voor God bezien en kijken of wij tucht kunnen uitoefenen in de geest die erbij past. Als dat niet mogelijk is, moeten we eerst zelf tot God gaan. Onze eigen toestand moet goed geregeld zijn, en daarna die van onze broeder. Daarna zijn we pas geschikt om hem te gaan opzoeken. Pas dan zullen we hem kunnen gaan winnen of herstellen. Het is mogelijk dat geen resultaat geboekt wordt, dat hangt af van de toestand waarin iemand zich bevindt. Maar heel vaak is hij die het bezoek brengt niet in de goede gezindheid. Dat veroorzaakt dan alleen verbittering en riskeert de zaak te verergeren die men zocht te herstellen.

5. Slot

Niet alles is genoemd wat in het leven van de gemeente te wensen kan overlaten. Dit was ook niet de bedoeling. Het doel was ons ertoe te brengen een ogenblik stil te staan. Zodat wij onszelf in Zijn licht zouden stellen. Onze weg gaan onderzoeken en aan de andere kant het Woord onderzoeken, zodat wij ertoe gebracht worden een wandel te leiden die 'waardig de roeping is, waarmee wij geroepen zijn' (Ef. 4:1-3).

Als we de instructies van het Woord van God zo slecht in de praktijk brengen, terwijl we het toch proberen, dan komt dit doordat we niet dicht genoeg bij Christus leven. We leven dikwijls naar het vlees, in plaats van te verwerkelijken dat onze oude mens met Christus is gestorven.

Laten we niet proberen veranderingen in een gedrag aan te brengen dat te wensen overlaat. Laat het Woord in ons werken. God zal daardoor Zijn werk in onze harten en gewetens volbrengen. Dan zullen we, heel natuurlijk, zonder inspanning of dwang, onze wegen in overeenstemming brengen met wat Hij ons leert.

Laten we onze werkelijke toestand erkennen. Laten we niet voorgeven meer kracht te bezitten, dan onze uiterste zwakheid ons veroorlooft. Laten we ons diep laten oefenen voor God in dit opzicht. Laten we Hem vragen ons te helpen en ons ertoe te brengen een goede wandel te tonen te midden van het verval. Dan kunnen we voor de opname misschien het getuigenis krijgen 'God behaagd te hebben' (Hebr. 11:5).

Bron: Le Messenger Évangélique 1951-281; Titel: À propos de la vie de l'assemblée